

forfikkre ham om, at denne Paragraf saavel som, jeg tør sige, enhver Bestemmelse i Sølovdraftet har været Resultatet af meget omhyggelig Overveelse, og det haade hvad Realiteten angaar, og hvad Affattelsen angaar. Man har ikke skredet til at foreslaa en Bestemmelse af det Indhold, som den foreliggende Paragraf i Realiteten, uden omhyggelig Granskning ogsaa af fremmede Lovgivninger, og denne Bestemmelse, der her foreslaas, er derfor i Overensstemmelse med, hvad der maa siges at være omtrent almindelig europæisk Ret i de civiliserede Lande. Og hvad Affattelsen angaar, er det mig kjært at kunne benytte Leiligheden til at sige, at hvis der ikke er vundet Andet ved Samarbeidet mellem Kommissionerne fra de forskjellige Lande, er der i hvert Fald vundet dette, at enhver Paragrafs Affattelse er prøvet paa det Omhyggeligste, og at de smaa Uoverensstemmelser, der er mellem de tre Landes Talemaade og Skriftsprog naturlig have maattet føre til, at man ganske anderledes har maattet prøve og veie, ja, jeg kan gjerne sige hvert eneste Ord i Paragraferne, end det ellers er almindeligt at gjøre i de Lovarbejder, der alene ere af dansk Oprindelse. Men saa meget mere Pris maa man altsaa ogsaa sætte paa, at der ikke foretages Ordforandringer eller Stilrettelser, uden at der er virkelig Grund dertil. Jeg kan sige, at det mangen Gang har krævet et Arbejde, hvorom man maaste ikke gjør sig nogen Forestilling, at tilveiebringe fuldstændig Overensstemmelse mellem Texterne i de forskjellige Landes Lovgivning. Men naar det saa er lykkedes at tilveiebringe denne Overensstemmelse, forekommer det mig, at man ikke uden virkelig Grund skal gaa hen og forstyrre dette Resultat ved at foretage slige Rettelser. Og hvad er det saa, man har gjort? Man har et Sted rettet „saavidt“ til „forsaaavidt“ — efter min Mening er „saavidt“ korrekt, derimod ikke „forsaaavidt“. Man har dernæst indsat Artiklen „den“ i tredje Linie, ligesom man har indsat Artiklen „den“ og „det“ i 5te Linie første Stykke. Det er overensstemmende med den Sprogform, som er gennemgaaende i disse Udfast, at man søger at være saa kort og distinkt som mulig, og jeg tror, den Maade er smukkere, hvorpaa Bestemmelsen er affattet i den skandinaviske Sølovskommissions Forslag; i alt Fald er der virkelig ingen Grund til at gjøre disse Stilrettelser. Man har endelig sat: „anses for at være“ i Stedet for: „anses at være“. Det er mig saare tvivlsomt, om det er en Forbedring. Men saa er der den væsentligste Ændring, som maaste har foranlediget Landsthinget til at

foretage Stilrettelser, det er, at man ikke har kunnet lide Ordet „Skipper“, som findes i Kommissionens Udfast, man har forandret det til „Skibsfører“. Man mener maaste, at Ordet „Skibsfører“ skulde være det eneste legale Udtryk; men har man den Tro, hvæder man i Wildfarelse. Det er ganske vist at i nyere Love er Ordet „Skibsfører“ brugt meget ofte, og man har maaste gjort det, fordi „Skibsfører“ klinger finere end „Skipper“ men Skipper er imidlertid det gamle danske Lovudtryk og endvidere det Udtryk, som bruges den Dag i Dag i Norge, saa Kommissionen har ikke fundet, at der var tilstrækkelig Grund til at tilveiebringe en Uoverensstemmelse mellem norsk og dansk Lov paa det Punkt. Naar der er Spørgsmaal om, om man skulde bruge det mere moderne Ord „Skibsfører“ i Stedet for „Skipper“, saa vil da ogsaa Enhver, der kender Christian den Femtes danske Lovs fjerde Bog, som handler om Søfartsvæsen, finde, at Skipper staar nævnt i hver anden Paragraf. — For mit Vedkommende falder det mig imidlertid ikke ind at anbefale, at man af Hensyn til disse Smaating skulde gjøre Forandringer, og derved sinke Lovens Gang. Jeg for mit Vedkommende vil anbefale, at vi tage Lovforslaget, som det foreligger og ikke gjøre nogen Forandring, da jeg er overbevist om, at der er ikke nogen Nødvendighed for at opholde Sagen ved at gjøre saadanne Stilrettelser, som jeg har ment, men jeg har ikke kunnet Andet end gjøre den Bemærkning, særlig af Hensyn til mine norske og svenske Kollegaer, at der ikke havde været nogen Nødvendighed for at foretage de Ændringer, som man har gjort i det andet Thing. — Der er en Indvending af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) mod Indholdet af § 2, som jeg skal berøre. Det ærede Medlem mente, at det efter Omstændighederne var for lidt, at man ikke gif vidt nok, naar man indskrænkede Forpligtelsen til at yde Hjælp til, at det skulde gjøres, „for saa vidt det kan ske uden Fare for eget Skib, dets Mandskab og Passagerer“. Det forekommer mig imidlertid, at det, hvorvidt man vil være enig med det ærede Medlem eller ikke, maa bero paa, hvorledes man læser og forstaar Udtrykket „Fare for eget Skib, dets Mandskab og Passagerer“. Jeg maa da først gjøre opmærksom paa, at her er Tale om et Paalæg under Strafsansvar, og jeg tror virkelig ikke, at det kan gaa an under Strafsansvar at paalægge Folk at yde en Bistand, som ikke kan ydes, uden at de udsætte deres eget Skib, Mandskab og Passagerer for Fare. Hvad der nu skal siges at